

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΟΥ ΗΞΕΡΕΣ ΠΑΕΙ, ΚΟΙΤΑ ΤΙΣ ΛΑΜΨΕΙΣ, ΑΚΟΥ ΤΟΥΣ ΚΡΟΤΟΥΣ

ΟΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Πού βρισκόμασταν λοιπόν; Σας γράφουμε από την καρδιά του «δεύτερου κύματος της πανδημίας», δηλαδή μέσα στη δεύτερη φάση της κρατικής τρομοκρατίας/κορονοϊοστερίας. Το μενού έχει «κρούσματα», «λύματα», διακριτική «εκατόμβη» (παίρνει κι άλλο), «αυξημένα μέτρα ενάντια στη διασπορά του κορονοϊού» - δηλαδή κατά βάση απαγόρευση κυκλοφορίας, διαδηλώσεων και μάντρωμα στο σπίτι. Η ωραία μας ημιδικτατορία εξακολουθεί να βρίσκεται μονάχα συμμάχους σ' αυτό που λέγεται επίσημο πολιτικό σύστημα (καθένας βάζει το λιθαράκι του, ανάλογα με τα κυβικά του) κι εν τω μεταξύ φτιάχνει εχθρούς με τη σέσουλα.

Οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι που βρίσκονται πίσω απ' αυτό το περιοδικό, μαζί με όσους κι όσες πλαισιώνουν τις αντίφα ομάδες και συνελεύσεις παρακολουθούμε τις εξελίξεις με αισθήματα τρόμου κι αραϊά διαλείμματα αισιοδοξίας. Στο κέντρο της οπτικής μας είναι οι μπάτσοι στο δρόμο, η ξεφτίλα των πολιτικών οργανώσεων, οι ήχοι απ' τα υπόγεια, η πίεση στους χώρους δουλειάς - με άλλα λόγια ο μετασχηματισμός των καπιταλιστικών προτεραιοτήτων στο εσωτερικό. Για τις αντίστοιχες αλλαγές στο εξωτερικό το πράγμα είναι πιο περίπλοκο, αλλά οπωσδήποτε περιλαμβάνει τις διαλυτικές τάσεις που απειλούν να ρίξουν την Ευρωπαϊκή Ένωση στα βράχια, τον εμπορικό πόλεμο και την ειδική θέση της Ελλάδας στον παγκόσμιο καταμερισμό της εργασίας, καθώς και την κλιμακώση των πολεμικών / στρατιωτικών κινήσεων στην ευρύτερη γειτονιά των Ελλήνων.

Και κατά τα άλλα προσπαθούμε να αντιμιλάμε με κάθε πρόσφορο τρόπο: διαδηλώνουμε, μοιράζουμε προκηρύξεις, πολεμάμε την παράνοια, χωνόμαστε όπου μυριζόμαστε αμοιβαία εχθρότητα, κάνουμε καινούριους φίλους, ανανεώνουμε την αμοιβαία εχθρότητά μας για την αριστερά και τις ουρές της. Η γενική συναισθηματική μας κατάσταση αποτυπώνεται στο στίχο του ράπερ Πινόκιο που χρησιμοποιήσαμε για τίτλο του κειμένου μας. Παρακάτω θα προσπαθήσουμε να περιγράψουμε αυτή μας την κατάσταση με περισσότερα λόγια. Ότι ακολουθεί είναι συλλογικά συμπεράσματα, ιδέες και εμπειρίες που γεννήθηκαν και συζητήθηκαν μέσα στο περιβάλλον της αντίφα κοινότητας. Κι η αλήθεια είναι ότι τώρα τελευταία αυτή η σύμπτωση συμπερασμάτων και εμπειριών μάς συμβαίνει όλο και πιο συχνά. Μάλλον θα φταίει η εποχή.

-Όπως πάει κοντεύουμε να κλείσουμε ένα χρόνο μ' αυτή τη μαλακία κι όσο κι αν φαίνεται παράξενο, το μυαλό μου γυρνάει διαρκώς στην αρχή της περσινής σεζόν. Όσοι πήγαν διακοπές γύρισαν πίσω και ήρθαν αντιμέτωποι με τα καινούρια σχέδια του υπουργού Δημοσίας Τάξης για τα Εξάρχεια. Όσοι δεν είχαν πάει πουθενά, μάλλον είχαν τα δικά τους ζόρια, σε κάθε περίπτωση πάντως μας θυμάμαι όλους να παλεύουμε μ' αυτό που τότε καταλαβαί-

ναμε ως το μεγάλο μας πρόβλημα - την επίθεση στις καταλήψεις και τα συμπαρομαρτούντα.

-Διακρίνω ελαφριά δόση ειρωνείας και χρειάζεται κάμποση προσοχή. Το σχέδιο «επίθεση στις καταλήψεις» είχε γενικές παρενέργειες, απ' τις οποίες δεν αποτελέσαμε εξαίρεση. Εσύ βέβαια θες να πεις ότι μπροστά σ' αυτό που ζούμε σήμερα, ο περσινός Σεπτέμβρης μοιάζει με όνειρο, αλλά και τι θες να κάνουμε; Καθένας παλεύει αυτό που έχει μπροστά του, πού να ξέρεις τι διάολο σου ξεμερώνει; Άδικο έχω;

-Εεε... Όχι μωρέ, απλά δεν έχεις και τόσο δίκιο. Δηλαδή, ναι μεν κανείς δεν είναι μάντης για να προβλέψει ότι θα σκάσει κορονοϊός στη Γουχάν και θα γαμηθεί το σύμπαν, αλλά απ' την άλλη η γενική ατζέντα της εποχής λίγο πριν τον κορόνα θύμιζε πλεύση καλού καιρού. Βασικά, αν αναλογιστείς τις προτεραιότητες του αντικαπιταλιστικού κινήματος, καθώς ήμασταν ένα βήμα πριν φάμε το πακέτο, ε δεν είναι να το περνάς έτσι αφήφιστα. Να στο πω και με περισσότερα λόγια. Ρε φίλε, τα σημάδια στον ορίζοντα ήταν εμφανή: η καπιταλιστική κρίση φούντωνε εδώ και πάνω από δέκα χρόνια, και μεις για κάποιο λόγο κάναμε ότι δε βλέπαμε τίποτα. Αλλά ήταν έτσι; Μήπως δε φάγαμε στη μούρη κλείσιμο των τραπεζών μια ωραία Παρασκευή το βράδυ κι από Δευτέρα είχαμε έλεγχο χρηματικών αναλήψεων; Δεν κατέρρευσε το πλουραλιστικό πολιτικό μας σύστημα και στη θέση του πρωθυπουργού διορίστηκαν «προσωπικότητες εκτός πολιτικής»; Δεν έπεσαν οι μισθοί περίπου 50% από το 2008 και μετά; Δεν πήραμε στους μπάτσους όλη τη δεκαετία; Δεν πήραν ποτέ τ' αυτιά μας κουβέντες για αποχώρηση από την Ευρωζώνη ή για το Brexit; Τι ήταν όλα αυτά; Δεν ήταν τα βήματα πριν την έκρηξη; Αν ήμασταν σοβαροί θα έπρεπε να οργανωνόμαστε σα να μην υπάρχει αύριο, ακριβώς περιμένοντας την κρίση να σκάσει. Αλλά επικράτησε η ευκολία και η πεπατημένη, όπως πάντα.

-Ξέρεις τι; Διάφοροι που δε μας ξέρουν καλά, νομίζουν ότι ζούμε για να dissαρούμε όλους τους άλλους, αλλά δεν είμαστε καθόλου έτσι. Έχουμε μεγαλώσει όλοι κι όλες μέσα σε συγκεκριμένες κοινωνικές νόρμες, που ορίζουν τις ζωές μας. Είμαστε και μεις παιδιά αυτής της συνθήκης, την οποία τη βρήκαμε έτοιμη από τη στιγμή που γεννηθήκαμε: σχολείο, δουλειά, κατανάλωση, διακοπές μαζί κι ένα πλαίσιο που όριζε τη λειτουργία τους. Μέσα σ' αυτές τις νόρμες, βρήκε το ζωτικό της χώρο αυτό που τα παλιά τα χρόνια ονομάστηκε σοσιαλδημοκρατία και πλέον ονομάζεται «αριστερά». Η αριστερά ήταν ένα μεταρρυθμιστικό κίνημα με βασικό της χαρακτηριστικό την αιματολογική ατζέντα. Στην περίπτωση της Ελλάδας, που εδώ που τα λέμε δε διαφέρει κι ιδιαίτερα από τα υπόλοιπα καπιταλιστικά κράτη, όλος ο γαλαξίας της κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς κι όλων των παραφυάδων της, συγκροτήθηκε πάνω σε μηχανισμούς που διατύπω-

ναν «αιτήματα» απευθυνόμενα προς την «κυβέρνηση». Το σχήμα ήταν απλό: το κίνημα «πίεζε», η κυβέρνηση «πιεζόταν» κι η ισορροπία που επιτυγχανόταν ονομαζόταν «νίκη» ή «ήττα», αναλόγως κριτηρίων. Για να μην στα πολυλογώ, αυτή η μέθοδος πολιτικής έγινε το απόλυτο *modus operandi* όλου του αντικαπιταλιστικού κινήματος.

Πάμε πάλι πίσω στα δικά μας. Ο καλπασμός της

ΠΑΚΕΤΩΘΗΚΑΝ ΔΥΟ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΜΕ ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ

Οι ριζοσπαστικοί αναλυτές που ανέλαβαν εργολαβία να μας δια φωτίζουν για τα καθήκοντα των επαναστατών «εν μέσω πανδημίας» δεν έχουν συμφέρον να ακούγεται, αλλά *guess what*: μέσα στις παρέες, στις πλατείες και στα πάρκα των εργατικών γειτονιών, οπωσδήποτε όμως έξω και μακριά απ' την Πολιτική, πολλά νεαρά μέλη της εργατικής τάξης των νοτίων Βαλκανίων δίνουν τις δικές τους μάχες γύρω απ' το ζήτημα της οργάνωσης. Ο απύθμενος ταξικός ρατσισμός που τρώνε τα παιδιά που συμβαίνει να μην είναι σα τα μούτρα των ριζοσπαστών αναλυτών φροντίζει ώστε οι μικρές καθημερινές ιστορίες προλεταριακής οργάνωσης να παραμένουν κρυφές, ή πλήρως συκοφαντημένες κατά τα γνωστά.

Μια τέτοια παρέα υπερασπίστηκε με τον δικό της τρόπο τη γειτονιά και την αξιοπρέπεία της απέναντι στην αστυνομική βία και τις παρανοϊκές απαγορεύσεις που διαλύουν τις ζωές μας μέρα τη μέρα. Και κατέβηκε στους δρόμους του Μπραχαμίου ένα απόγευμα του Νοέμβρη με κεντρικό πανό «Μας(κα) κουράσατε». Οι άνθρωποι που στελέχωσαν αυτή τη διαδήλωση ήταν όλοι τους νεαρής ηλικίας, όλοι τους χωρίς καμία εμπειρία προηγούμενης πολιτικής οργάνωσης κι όλοι τους αγαπημένοι στόχοι των πολιτικών δημόσιας τάξης. Η διαδήλωση οργανώθηκε από στόμα σε στόμα με βασικό ζήτημα το πηγαίο μίσος για την αστυνομία. Αρκετά αργότερα ένας φίλος, που έτυχε να συμμετάσχει σ' αυτή τη διαδήλωση την εξηγούσε ως «τρόπο υπεράσπισης της γειτονιάς απέναντι στις επιθέσεις της αστυνομίας». «Εμείς ρε φίλε», έλεγε, «δεν έχουμε σχέση με την πολιτική, αλλά αναγκαστήκαμε να κάνουμε αυτήν την πορεία γιατί πραγματικά δεν πάει άλλο. Όλη η γειτονιά ήταν εκεί. Είχαμε κανονίσει έτσι τα ρεπό μας, ώστε να μπορούμε να έρθουμε όλοι. Αναγκαστικά, για να δουλέψει το μαγαζί, όπου δουλεύουμε αρκετοί από μας, πακετώθηκαν δύο για να πάμε οι υπόλοιποι. Κατάλαβες, ήμασταν όλοι εκεί...».

καπιταλιστικής κρίσης έβγαζε μάτι για όλη την προηγούμενη δεκαετία και βάλε. Ταυτόχρονα οι οργανωτικές δομές και οι πολιτικές κατευθύνσεις συνέχιζαν να κινούνται στο γνωστό τροπάρι. Ειδικά αυτό που ονομάζεται χώρος ξεκίνησε να υιοθετεί την πολιτική των «σοβαρών» αιτημάτων ακριβώς τη στιγμή που όλα έδειχναν ότι το κείνσιανό κράτος μάς άφηνε χρόνους. Πολύ σοβαροί αναλυτές των Εξαρχείων διέπρεψαν διατυπώνοντας αιτήματα πάσης φύσεως προς το κράτος: πόσες ώρες να δουλεύουμε, πόσα χρήματα να παίρνουμε, πόσες προσλήψεις να γίνουν στο τάδε σχολείο ή νοσοκομείο. Το πράγμα ήταν ήδη από τότε εκτός τόπου και χρόνου, αλλά ειδικά από τότε που το κράτος μας αποφάσισε να γίνει μια ωραιότατη ημιδικτατορία η φάση με τα αιτήματα πήγε άκλαφτη.

-Ναι και εγώ ήθελα να πω επ' αυτού. Το γεγονός δη-

λαδή ότι μεγαλώσαμε σε μια φάση όπου τα καπιταλιστικά κράτη είχαν αποφασίσει πως σε γενικές γραμμές θα ισχύουν αυτά κι εκείνα καθόλου δε σημαίνει ότι το πράγμα δε μπορεί ν' αλλάξει. Υπήρχε πουθενά κανένα συμβόλαιο που έλεγε ότι ο κόσμος θα συνεχίσει να είναι έτσι για πάντα; Ότι υπάρχουν «δικαιώματα», γενικώς κι αορίστως; Ε, όχι λοιπόν δεν υπήρχε τίποτα τέτοιο, εκτός ίσως από τις δικές μας ψευδαισθήσεις. Οπωσδήποτε είναι δύσκολο να το παραδεχτούμε, κυρίως γιατί φέρνει τα πάνω κάτω στις ζωές μας, αλλά η αλήθεια είναι ότι ο κόσμος μας διαλύεται συθέμελα. Ιστορικά, όταν το γκρέμισμα είναι τέτοιου βεληνεκούς δεν έχει υπάρξει ποτέ επιστροφή στο παρελθόν.

-Οπωσδήποτε, είναι λογικό το πρώτο μας συναίσθημα να είναι ο τρόμος μπροστά στο άγνωστο που ορθώνεται μπροστά μας, ακριβώς γιατί αυτό που

γκρεμίζεται είναι η λειτουργία ενός κοινωνικού μοντέλου οργάνωσης που γνωρίζαμε πως δούλευε, γιατί ζούσαμε μέσα σ' αυτό. Ειδικά σε ό,τι αφορά την πολιτική ζωή, ετούτη η διάλυση συνεπάγεται την ανάγκη για νέες μορφές οργάνωσης. Αν το καλοσκεφτείς το πράγμα, δεν είναι και τόσο άσχημο. Χρειάζεται να δράσουμε υπό πίεση, αλλά πολλές φορές όταν είσαι με την πλάτη στον τοίχο προκύπτουν λύσεις επιβίωσης. Με απλά λόγια, αφού το κράτος αποφάσισε ότι θα προχωρήσει δια πυρός και σιδήρου προς ένα άγνωστο αύριο, ας δράσουμε και μεις ανάλογα.

-Το συζητάγαμε και μεις αυτό να ξέρεις. Δηλαδή, αν κάτι δεν πρέπει να κάνουμε, αυτό είναι να αναλώσουμε πόρους και δυνάμεις για τον παλιό κόσμο που λαχανιάζει. Έτσι κι αλλιώς, κάθε φορά που προχωράγαμε, το κάναμε επειδή αρνούμασταν να υποκύψουμε στα αυτονόητα που μας προσγειώνονταν με τη μορφή της κινηματικής «παράδοσης». Ρε παιδί μου, ο καπιταλιστικός κόσμος είχε ήδη φύγει μίλια μπροστά και το αντικαπιταλιστικό κίνημα (και μεις μαζί του) είχε ως σημεία αναφοράς αυτό που τόσο αυτάρεσκα ονόμαζε «κατακτήσεις του παρελθόντος». Σκέψου το λίγο με τα μάτια ενός 18χρονου. Έμπαινες στο κίνημα και κατά βάση εξοικειωνόσουν με όλους τους μύθους και τους θρύλους της πατρίδας μας, που έβγαζε μάτι ότι ήταν τα απολιθώματα ενός κόσμου που είχε πεθάνει προ πολλού, απλώς το κράτος για τους δικούς του λόγους αρνούνταν να υπογράψει τη ληξιαρχική πράξη θανάτου. Ε, αυτός ο παλιός κόσμος που κινούνταν γύρω από τα πανεπιστημιακά κτίρια του κέντρου της Αθήνας, οι επέτειοι που έδιναν ζωή και λόγο ύπαρξης στον αριστερό συνδικαλισμό, η πλάνη που ήθελε το κράτος να κινείται μέσα σε ένα καθορισμένο όριο που επέβαλλε το Σύνταγμα, η ιδέα που ήθελε την αριστερά να είναι «ρομαντικοί σύντροφοι» του 3%, καταρρέουν με πάταγο, καθώς το ελληνικό κράτος προσπαθεί να αντεπεξέλθει στις σύνθετες απαιτήσεις που συνθέτουν ο παγκόσμιος πόλεμος στο εξωτερικό και η καπιταλιστική κρίση στο εσωτερικό.

-Εντάξει, αλλά εμείς τι σχέση έχουμε; Όλο το πακέτο που αναφέρεis ως «παλιό κόσμο» μάς ήταν εξαιρετικά εχθρικό, ήδη από τότε που αποφασίσαμε να ονομαστούμε αυτόνομοι. Δηλαδή μην ξεχνάς ότι η απέχθεια προς τους εορτασμούς του Πολυτεχνείου (τότε που ήταν το απόλυτο event, μην κοιτάς τώρα που η ιστορία έχει εκφυλιστεί) αποτέλεσε σχεδόν γενέθλιο κίνητρο των αυτόνομων. Με μία έννοια, αυτή η παράξενη μοναξιά είναι που μας συνοδεύει λες κι έχει εμποτίσει το πολιτικό μας dna. Δεν αναφέρομαι κατ' ανάγκην στο Πολυτεχνείο, αλλά γενικότερα στο πολιτικό κουσούρι που κατά καιρούς κυριαρχεί στη συμπεριφορά μας και μας οδηγεί σε δρόμους περιέργους. Μ' ένα τρόπο αυτή η μέθοδος που μας απομακρύνει από τις προτεραιότητες της αριστεράς και των παραφυάδων της, μας έχει σώσει ουκ ολίγες φορές. Δες μας αποκαλύφθηκε δηλαδή εν έτει 2020. Με το που σκάει ο κορώνας, όλοι νιώθουν την ανάγκη να αναπαράξουν τις εντολές που πέφτουν βροχηδόν από τηλεοράσεως, πιστεύοντας ότι εκπληρώνουν κάποιο ανώτερο καθήκον. Όλο το πολιτικό σύστημα έγινε ένας χυλός, κάθε, κατά φαντασία, πολιτική διαφορά έπαψε να έχει σημασία κι όλοι μαζί ξεκίνησαν να παιανίζουν τη συμμόρφωση στην έκτακτη υγειονομική ανάγκη. Εμείς ξεκινήσαμε λέγοντας «Ποιος ιός;

ΠΕΙΤΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Πειραιάς, Δεκέμβρης 2020. Τα παιδιά της γειτονιάς είχαν διοργανώσει τη δεύτερή τους διαδήλωση ενάντια στην καραντίνα και τις μάσκες. Αυτή τη φορά διαδηλώναμε υπό βροχή – όλα κι όλα το πράγμα ήταν σημαντικό, σιγά μην ακυρώσουμε για μια βροχούλα. Ήμασταν αρκετές δεκάδες και το πράγμα είχε πάει κατ' ευχήν. Τα συνθήματά μας έλεγαν «Μάσκες δε φοράμε, σπίτι δε γυρνάμε» και «Αν δεν αντισταθούμε σε κάθε γειτονιά, θα βγαίνουμε απ' το σπίτι μας μονάχα για δουλειά». Το πανό έγραφε «Την χούντα την είπανε ιό», έτσι για να μην αφήνει καμιά αμφιβολία γύρω απ' τη γνώμη μας για την επικινδυνότητα του ιού. Αποστάσεις ασφαλείας και λοιπά γκάτζετ του υγειονομικού φασισμού ούτε για δείγμα. Μ' αυτά και μ' αυτά η διαδήλωσή μας έχει μόλις τελειώσει στο ρολόι. Σπάσαμε στα γρήγορα. Μαζί μας έρχονταν και δυο άλλα παιδιά, που ήταν στη διαδήλωση – τρεις εμείς, δυο αυτοί. Σε μια φάση μας λένε «Ωραία τα τρικάκια, την άλλη φορά πείτε και για την νέα τάξη πραγμάτων». «Εντάξει, θα το φροντίσουμε», απαντάμε εμείς και στρίβουμε οβέλτα. Καθώς επιστρέφαμε σε ασφαλές περιβάλλον, σκεφτόμασταν την όλη φάση· θέλαμε να πούμε στους δικούς μας τι είχε παίξει και πόσο χαρούμενοι ήμασταν. Ναι, ήμασταν χαρούμενοι. Διάολε, είχαμε κατέβει στο δρόμο μ' ένα κάρο παιδιά απ' τη γειτονιά του Πειραιά, απ' αυτά που οι τηλεοράσεις ονομάζουν «εγκληματικά στοιχεία»· είχαμε προηγουμένως κουβεντιάσει μαζί τους για τόσα θέματα που αφορούν τις ζωές μας· είχαμε διαπιστώσει με τα ίδια μας τα μάτια ότι οι ταμπέλες που με τόση ευκολία τούς κολλάει το κράτος και οι μηχανισμοί του είναι ο τρόπος για να επιτυγχάνεται ο διαχωρισμός ανάμεσα σε κομμάτια της εργατικής τάξης. Και γενικώς εισπράτταμε ένα είδος σεβασμού, εντελώς ανύπαρκτο σ' αυτό που ονομάζεται «πολιτικοί κύκλοι», μαζί και μια αίσθηση κοινότητας, που πρόεκυπε απ' τις κοινές εμπειρίες στη δουλειά, στην πλατεία, στα λεφτά. Ακόμα κι αυτό το «πείτε για τη νέα τάξη πραγμάτων» μας φάνηκε ενδιαφέρον. Λέγαμε ότι αν εστιάσουμε στο β' πληθυντικό της πρότασης («πείτε»), τότε το γενικό συμπέρασμα εξηγείται καλύτερα. Γιατί οι άνθρωποι στους οποίους άνηκε η φράση, ήταν άνθρωποι εντελώς καλοπροαίρετοι· αναγνώριζαν σε μας τη δυνατότητα να μιλάμε και να εκφράζουμε με λόγια τη γενική συναισθηματική ασφυξία των ημερών. Κατά τη γνώμη μας «η νέα τάξη πραγμάτων» ήταν ο μόνος τρόπος που είχαν διαθέσιμο για να δηλώσουν ότι αυτό που συμβαίνει είναι τόσο μεγάλο και καθολικό που χρειάζεται συνολικότερα σχήματα ερμηνείας και αντίθεσης. Καθώς ο ενθουσιασμός μας υποχωρούσε μες στις επόμενες ημέρες, σκεφτόμασταν ξανά την κατάστασή μας. Όλο το πολιτικό σύστημα (επίσημο κι ανεπίσημο) είχε συμμαχήσει εναντίον ανθρώπων σαν κι αυτών που οργάνωσαν τη διαδήλωση στον Πειραιά, αλλά την ίδια στιγμή μεγάλα κομμάτια της «απολιτικής» κοινωνικής βάσης έκαναν ό,τι μπορούσαν για να εκδηλώσουν την αντίθεσή τους.

Είναι καπιταλιστική κρίση και επίθεση στην εργατική τάξη» νομίζοντας ότι λέμε κάτι προφανές για αντικαθεστωτικούς, αλλά σύντομα καταλάβαμε ότι για άλλη μια φορά στην ιστορία μας υποστηρίζαμε μια γνώμη αιρετική.

-Ε ναι, έτσι είναι. Θα ήθελα πάντως να σημειώσω ότι αυτή η πολιτική μοναξιά πολλές φορές μπερδεύει. Δηλαδή κατά κάποιο τρόπο είναι όντως μοναξιά: επειδή όλη η πολιτική ζωή, από τη μία άκρη μέχρι την άλλη, είναι ένα μάτσο σκατά. Όμως, αν το δει κανείς κοινωνικά, οι γνώμες που εκφράζουμε συγκεντρώνουν τόση μεγάλη συμφωνία που πολλές φορές τρομάζουμε, αναλογιζόμενοι τις επιλογές μας. Ένα τεράστιο ποσοστό της τάξης τρέφει απίστευτο μίσος προς την πειθαρχία και τις προσταγές που συνόδευσαν την εμφάνιση του κορονοϊού, πράγμα που είναι και το πλέον λογικό για τέτοιους ανθρώπους. Όποτε σκάμε σε μια πλατεία τίγκα στους αντικοινωνικούς και μοιράζουμε την προκήρυξή μας, όλοι μας λένε «γεια στα χέρια σας αδέρφια», παρόλο που σχεδόν κανείς δε θα διαβάσει την προκήρυξη. Θέλω να πω ότι η πόλωση αυτή τη στιγμή είναι τόσο βαθιά που αρκεί κάποιος να πει «σκατά στην καραντίνα» και ένα ολόκληρο πάρκο θα κουνήσει συγκαταβατικά το κεφάλι. Η εμπειρία που έχουμε αποκομίσει τόσο καιρό που κάνουμε αυτή τη δουλειά πλατεία την πλατεία, μας έχει δείξει ότι χιλιάδες παιδιά, απ' αυτά που οι κάθε

λογής επαναστάτες τα χουν κατατάξει στην κατηγορία «λούμπεν» μάς δείχνουν απίστευτη συντροφικότητα και εμπιστοσύνη. Όχι τάχα επειδή είμαστε οι «αληθινοί επαναστάτες», αλλά επειδή η καθημερινότητα και οι γνώμες που εκφράζουμε τόσο καιρό τώρα μας έχουν φέρει δίπλα δίπλα. Χιλιάδες στόματα μάς έχουν πει «πείτε τα ρε μάγκες» και μεις τα λέμε, γιατί μας εμπνέει η τεράστια απειθαρχία που εκδηλώνει η πλειοψηφία της εργατικής τάξης στους χώρους συνάντησης και αναπαραγωγής της. Επομένει δε θέλω να υπονοήσω ότι είμαστε διαχωρισμένοι σ' αυτούς που λένε λόγια και σ' αυτούς που κάνουν πράξεις, θέλω απλά να μεταδώσω αυτή την αίσθηση κοινότητας που έχουμε εμπεδώσει τους τελευταίους μήνες, καθώς βρισκόμαστε με τους τελευταίους ζωντανούς της εποχής μας. Ένας τύπος από τη Θεσσαλονίκη τραγούδησε αυτήν την κοινή μοίρα ως εξής: «Γράφω για να με νιώσουν οι πλατει-ακοί, τραγουδάν λες και τα γράψαμε μαζί. Τραγουδάνε γιατί ξέρουνε για τι πράγμα μιλάω. Ίδια ντράβαλα περάσανε και αυτοί». Ε, πόσο καλύτερα να το πούμε εμείς οι άμπαλοι;

-Σκεφτόμουν αυτό το τσιπάτο που έλεγε «την κατάρτα μου να έχεις να ζήσεις σε ενδιαφέρουσα εποχή» και μου φαίνεται πολύ πολύ ταιριαστό με τη δική μας εποχή. Δηλαδή απ' τη μία η φάση είναι εντελώς χάλια. Από την άλλη όμως έχει και κάτι το ιν-

τριγκαριστικό. Εννοώ, ότι έτσι χάλια που είναι οι μισθοί και τα σπίτια που μένουμε, έτσι σκατά που μας φέρονται οι μπάτσοι κάθε μέρα, έτσι που μας έχουν όλες κι όλους για πέταμα, φτιάχνεται δια της βίας και του τρόμου μια ενοποιητική συνθήκη. Εκατοντάδες χιλιάδες μέλη της εργατικής τάξης αρχίζουν, όχι αναγκαστικά από επιλογή τους, να τρέφουν τα ίδια αισθήματα μίσους για την αστυνομία και το πολιτικό σύστημα. Εκατοντάδες χιλιάδες μέλη της εργατικής τάξης νιώθουν σήμερα ότι βρίσκονται με την πλάτη στον τοίχο, τη στιγμή που κάθε ψευδαίσθηση σωτηρίας έχει πια καταρρεύσει οριστικά. Ε, σ' αυτό το καθολικό περιβάλλον υποτίμησης προκύπτουν μορφές οργάνωσης, που είναι στην πραγματικότητα μορφές συλλογικής επιβίωσης. Η αίσθηση αδιεξόδου δημιουργεί νέες γλώσσες και νέες ιδέες, που αναγκαστικά έρχονται σε σύγκρουση με τον παλιό κόσμο και τους φορείς του. Εκεί που τριβόμαστε με τον πάτο, έχουμε πέσει αρκετές φορές πάνω στη δομή παρέα / συμμορία, που συχνά πυκνά η ανάγκη την έχει οδηγήσει να διεκδικεί την αυτονομία της.

-Κάτσε, τι λέμε εδώ; Ότι χρειάζονται νέες στρατηγικές για το δρόμο και για τα μυαλά; Ε, μα ναι! Τι διάολο κάνουμε τόσο καιρό; Εγώ ρε φίλε, όταν μπήκα είχα βρει έτοιμο εκείνο το «πόλεμος ενάντια στο φόβο» που βάζουμε για υπότιτλο στο περιοδικό. Δε σου κρύβω ότι στην αρχή μού είχε φανεί κομματάκι post.

Στόμα με στόμα διαδήλωση στις εργατικές του Νέου Κόσμου, Οκτώβρης 2012.

Στόμα με στόμα διαδήλωση στο ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, Δεκέμβρης 2020.

ΜΑΖΙ ΣΑΣ ΕΙΜΑΙ!

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ ANTIFA ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΩΝ, 2012-2020

Το είχαμε διαπιστώσει και παλιότερα, αλλά τώρα το πράγμα έχει εκραγεί! Λέμε για το γεγονός ότι διάφοροι μη-οργανωμένοι που τυχαίνει να βρίσκονται μπροστά σε μια διαδήλωση στόμα-με-στόμα αποφασίζουν χωρίς πολλά πολλά να πιαστούν στις αλυσίδες και να γίνουν κομμάτι της. Την πρώτη φορά που το φαινόμενο είχε αξιοσημείωτη επανάληψη ήταν την περίοδο 2012-2013, τότε που όλα τα μήντια της χώρας έπαιζαν το ρεφραίν «κυριαρχία της Χρυσής Αυγής στις γειτονίες και στα πεζοδρόμια». Σήμερα, η αυθόρμητη συμμετοχή τρίτων στις διαδηλώσεις μας λαμβάνει χώρα μέσα στο περιβάλλον του «κορονοϊού». Νομίζουμε ότι αυτό το φαινόμενο συνδέεται με τις κορυφώσεις της καπιταλιστικής κρίσης, έτσι όπως αυτή έχει ξεσπάσει παγκοσμίως από το 2008 και μετά. Η «Χρυσή Αυγή» και ο «κορονοϊός» είναι ταυτόχρονα ρητορικά σχήματα και υλικά μέσα που χρησιμοποίησε το ελληνικό κράτος για να αντιμετωπίσει την όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης. Κάθε φορά που οι κρατικοί μηχανισμοί ρίχνουν στην πιάτσα «Χρυσή Αυγή» και «κορονοϊό» το πράγμα συνοδεύεται από μείωση του βασικού μισθού, ανεργία, αναδιάρθρωση της εργασίας, φόβο και μοναξιά. Καθόλου τυχαία, οι πρώτοι που νιώθουν το

διακύβευμα γύρω από την ουσία της «Χρυσής Αυγής» και του «κορονοϊού» είναι τα κάτω στρώματα της εργατικής τάξης. Τούτο δε συμβαίνει λόγω ευαισθησίας ή οξυδέρκειας, αλλά ακριβώς λόγω της συγκεκριμένης ταξικής θέσης, αυτών που υπολογίζει να τιθασεύσει η «Χρυσή Αυγή» και ο «κορονοϊός». Κοινώς η πίεση που δημιουργεί η καπιταλιστική κρίση με τις ειδικές ονομασίες που παίρνει, γυρνάει πίσω στους εμπνευστές της ως αντιφασιστική δράση και σιχτίρισμα ενάντια στις απαγορεύσεις και στους ειδικούς.

Τον Οκτώβρη του 2012 είχαμε κάνει μια διαδήλωση στις εργατικές του Νέου Κόσμου. Ένας πεννηντάρης είχε κατέβει απ' το σπίτι του με τις παντόφλες για να πάρει τσιγάρα. Είδε τη διαδήλωση και χώθηκε όπως ήταν, μη σταματώντας να φωνάζει συνθήματα ενάντια στους φασίστες. Έκτοτε τον αναφέρουμε ως «αυτός με τις παντόφλες». Το Δεκέμβρη του 2020 διαδηλώσαμε στους χώρους γύρω και μέσα στο ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος. Ένα κορίτσι μας τράβαγε με το κινητό της. Της ζητήσαμε ευγενικά να σταματήσει και κίνημα μας απάντησε με κάθε ειλικρίνεια «Μαζί σας είμαι!» Πριν προλάβουμε να της το προτείνουμε είχε χωθεί στη διαδήλωση με τη μεγαλύτερη φυσικότητα του κόσμου. Δεν ήταν η μόνη. Καμιά δεκαριά ακόμη έκαναν το ίδιο, προφανώς όχι από αγάπη προς εμάς ως άτομα, αλλά από ταύτιση με αυτό που εκφράζαμε στα λόγια και στα έργα εκείνη τη στιγμή.

Καλλιθέα, Δεκέμβρης 2020

Χολαργός, Δεκέμβρης 2020

ΛΑΜΠΡΙΝΗ-ΧΟΛΑΡΓΟΣ-ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΣΧΟΛΕΙΟ Η ΠΛΑΤΕΙΑ

Μπορεί η τρέχουσα πολιτική ορθοδοξία να έχει καταδικάσει στην πλήρη περιφρόνηση την εργατική τάξη που δε συμμετέχει στις μικροαστικές/συντηρητικές δομές που αυτοαποκαλούνται «εργατικό κίνημα», αλλά αυτό είναι μάλλον δείγμα φόβου, παρά «ανάλυσης». Και πράγματι: καθώς στις μέρες μας το ένα πραξικόπημα διαδέχεται το άλλο με ρυθμούς πολυβόλου, οι επίσημες εργατικές οργανώσεις έχουν συστρατευθεί πίσω από κάθε κρατική εντολή που αφορά τις ζωές μας. Αν το κράτος είναι η καρδιά της κορονοϊστερίας που μας έχει φορεθεί καπέλο από το Μάρτη και μετά, τότε τα «εργατικά» κόμματα και οι παραφυάδες τους είναι οι φλέβες που μεταφέρουν και επιβάλλουν τις εντολές στη βάση.

Αλλά αν οι αριστεροί μεσολαβητές έχουν λόγους που γίνονται ουρά των κρατικών εντολών, δε σημαίνει ότι όλοι συμμερίζονται την ιδιοτελεία τους. Ακόμη

χειρότερα: σε στιγμές μεγάλης πόλωσης, τα συμφέροντα της βάσης, που κάθε επίδοξος βοσκός φιλοδοξεί να μεσολαβήσει, μπορεί να αποκλίνουν τόσο πολύ απ' αυτά των επίδοξων βοσκών, ώστε η βάση να βρίσκει δικές της μορφές οργάνωσης. Για παράδειγμα μέσα στο μήνα Δεκέμβριο έγιναν τρεις τέτοιες αυτόνομες διαδηλώσεις, στην Λαμπρινή, στο Χολαργό και στην Καλλιθέα: ήταν όλες τους οργανωμένες από τα παιδιά της πλατείας και της κερκίδας. Κινήθηκαν στο οικείο περιβάλλον της γειτονιάς τους. Έβριζαν τα «μέτρα προστασίας» και τους «ειδικούς». Αριθμούσαν πολλές δεκάδες «μη-πολιτικοποιημένων» αγοριών και κοριτσιών της εργατικής τάξης. Εγκαλούσαν τις προϋπάρχουσες σχέσεις που χτίζονταν μέσα στο περιβάλλον της γειτονιάς για να τις διατάξουν ως μπλοκ σε μια στιγμή κινδύνου. Και φυσικά, εξαιτίας όλων αυτών συνάντησαν την πλήρη σιωπή από κάθε πρόθυμο ενημερωτή της κοινής γνώμης, που ψάχνει τους αρνητές του κορονοϊού με το μικροσκόπιο, μόνο στην περίπτωση που αυτοί είναι θεοπάλαβοι.

Πώς να στο πω; Ήταν πολύ ασαφές για τα γούστα μου. Άσε που ο φόβος είναι μια λέξη πασπαρτού. Οπότε, δεν έσκιζα και τα ρούχα μου μ' αυτό το πράγμα. Κοίτα να δεις όμως πώς γυρνάνε οι καιροί! Έτσι όπως πάει η φάση, αυτό που τότε μου φαινόταν ασαφές, έφτασε να βγαίνει απ' τα χείλη μου σαν πολιτική για το σήμερα. Έχω την εντύπωση ότι καθώς αυτό που ορθώνεται μπροστά μας είναι μια τεράστια αλλαγή με απρόβλεπτη κατάληξη, δημιουργεί αμέτρητο φόβο σε όλους μας. Αλλά ο φόβος δεν κυριεύει μονάχα εμάς. Ταυτόχρονα είναι ένας φόβος που κυβερνά και τις σκέψεις των αφεντικών για το δικό τους αύριο. Οπότε, νομίζω ότι από τη δική μας μπάντα χρειάζεται λιγότερος φόβος. «Δεν πρέπει να φοβόμαστε», δε σημαίνει ότι είναι κακό να φοβάσαι. Σημαίνει απλά ότι ο φόβος δε θα μας σώσει απ' αυτό που είναι να έρθει. Απ' αυτό μπορούμε να σωθούμε μόνο με τα δικά μας μυαλά και τα δικά μας συναισθήματα. Όλα τα άλλα είναι ημίμετρα.

ΟΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΦΟΒΟ

Αυτή την εποχή δεν έχουμε την πολυτέλεια να φοβόμαστε. Όχι επειδή είναι κακό να φοβάσαι, όταν ο κόσμος γύρω σου γκρεμίζεται. Αλλά επειδή πλέον ο φόβος είναι κάτι παραπάνω από υστερίες των γονιών μας, διαφημίσεις και fake news. Είναι σχέδιο κρατικό. Γιατί πλέον ο φόβος μπορεί να ισοδυναμεί με το να κλειστείς σπίτι για τα καλά. Να βγαίνεις μόνο όταν σου λέει το κράτος να βγεις - βασικά, μόνο για να δουλέψεις. Να φυσάς τη μύτη σου ακριβώς όπως σου λέει το κράτος να τη φυσήξεις. Να αγγίζεις τους γύρω σου όπως σου λέει το κράτος να το κάνεις - βασικά, να μην τους αγγίζεις. Οι άνθρωποι, οι παρέες και οι καβάτζες μας είναι που μας κρατάνε γειωμένους με την πραγματικότητα. Και η συλλογική μας οργάνωση είναι αυτό που σώζει τα μυαλά μας από την οργανωμένη σύγχυση και τη γενικευμένη παράνοια. Στην ουσία είναι το μεγάλο μας όπλο σε αυτόν τον πόλεμο. Τον πόλεμο ενάντια στο φόβο.

Απόσπασμα από την προκήρυξη του antifa south

Δεν αποκλείεται να μας πιάνει φόβος. Όχι για τον ιό, αλλά για τ' αφεντικά μας, το κράτος και τα σχέδιά τους είτε φοράνε το μανδύα της πανδημίας, είτε όχι. Αλλά να τα παρατήσουμε και να παραδοθούμε στη μοναξιά και την τηλεόραση αυτό, ναι, αποκλείεται. Δεν είχαμε ποτέ την πολυτέλεια να το κάνουμε. Αν είναι να επιβιώσουμε, επιβιώνουμε μαζί: αν είναι να καταλάβουμε, καταλαβαίνουμε μαζί: κι αν είναι να τους κάνουμε να μας πάρουν στα σοβαρά, μαζί θα το κάνουμε. [...] Ψάχνουμε -και πρέπει να τους βρούμε- τρόπους να πολεμήσουμε το φασισμό των ημερών μας.

Απόσπασμα από την προκήρυξη του antifa xalandri